

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobce: **M. Š.,** zastoupen JUDr. Pavlem Tomkem, advokátem se sídlem Polská 4, Karlovy Vary, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje,** se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 9. 2010, čj. 11432/SČaKŽÚ/2010-3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 8. 12. 2010, čj. 15 A 119/2010 - 19,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**
II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

[1] Městský úřad Louny, odbor správní, oddělení přestupkové rozhodnutím ze dne 23. 6. 2010, čj. MULNCJ 59350/2010, na základě § 58 odst. 4 zákona č. 128/2000 Sb., zákona o obcích, uložil žalobci pokutu ve výši 120 000 Kč, neboť žalobce porušil čl. 2 odst. 1 obecně závazné vyhlášky města Louny č. 2/2009, o stanovení závazných podmínek pro pořádání, průběh a ukončení veřejnosti přístupných kulturních podniků včetně tanečních zábav a diskoték a jiných kulturních akcí v rozsahu nezbytném k zajištění veřejného pořádku ve městě Louny. Žalobce se dopustil sankcionovaného jednání tím, že ve dnech 7. 3. 2010 a 14. 3. 2010 coby provozovatel diskotéky Imperium v Lounech neukončil hudební produkci do 2:00 hodin.

[2] Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor správních činností a krajský živnostenský úřad rozhodnutím ze dne 6. 9. 2010, čj. 11432/SČaKŽ/2010-3, zamítl odvolání žalobce proti shora uvedenému správnímu rozhodnutí.

II.

[3] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou u Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“). Žalobce při podání žaloby nesplnil poplatkovou povinnost stanovenou v § 2 odst. 2 písm. a) a § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích (dále jen „zákon o soudních poplatcích“). Krajský soud jej proto usnesením ze dne 9. 11. 2010, čj. 15 A 119/2010 - 17, vyzval k zaplacení soudního poplatku ve výši 2000 Kč, a to ve lhůtě 5 dnů od doručení tohoto usnesení. Žalobce byl současně poučen, že pokud poplatek ve stanovené lhůtě nezaplatí, krajský soud řízení zastaví. Výzva k zaplacení poplatku byla zástupci žalobce doručena dne 12. 11. 2010. Dne 15. 11. 2010 krajský soud obdržel žádost žalobce o prodloužení lhůty k zaplacení soudního poplatku, a to o 10 dnů. Krajský soud po telefonické domluvě se zástupcem žalobce žádosti vyhověl a lhůtu k zaplacení soudního poplatku prodloužil do 29. 11. 2010.

[4] Žalobce soudní poplatek neuhradil ani v prodloužené lhůtě, a ani později, ke dni rozhodnutí krajského soudu. Krajský soud proto usnesením ze dne 8. 12. 2010, čj. 15 A 119/2010 - 19, řízení o žalobě zastavil na základě § 47 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) ve spojení s § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích.

III.

[5] Žalobce (stěžovatel) podal proti usnesení krajského soudu kasační stížnost, v níž uvedl, že usnesení krajského soudu o zastavení řízení mu bylo doručeno dne 14. 12. 2010. Stěžovatel s odkazem na § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích konstatoval, že soudní poplatek uhradil formou příkazu k úhradě na účet soudu dne 23. 12. 2010. Proto navrhl, aby krajský soud prostřednictvím autoremedury napadené usnesení zrušil.

IV.

[6] Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti, neboť stěžovatel uhradil soudní poplatek za podanou žalobu opožděně.

V.

[7] Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené usnesení krajského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Jednou z podmínek meritorního přezkumu žaloby ve správním soudnictví je splnění poplatkové povinnosti. Soudní poplatek je dle § 4 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 7 odst. 1 zákona o soudních poplatcích splatný vznikem poplatkové povinnosti, tj. samotným podáním žaloby. Nebyl-li poplatek při podání žaloby uhrazen, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí. Jestliže účastník řízení soudní poplatek neuhradí ani po marném uplynutí této lhůty, soud řízení zastaví na základě § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích.

[10] Soud, který vydal usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku, toto usnesení v souladu s § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích, zruší, pokud je poplatek zaplacen dříve, než usnesení nabylo právní moci. Zákon o soudních poplatcích tedy

umožňuje zaplacení soudního poplatku ve věcech správního soudnictví i po lhůtě stanovené ve výzvě soudu, a to nejpozději týž den, kdy usnesení nabylo právní moci (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2008, čj. 5 Afs 1/2007 - 172, www.nssoud.cz). Tím může účastník řízení zvrátit účinky usnesení o zastavení řízení.

[11] V případech, kdy je soudní poplatek uhrazen až po lhůtě stanovené krajským soudem, je třeba posoudit, zda byl zaplacen dříve, než usnesení o zastavení řízení nabylo právní moci, či nikoli. Stěžovatel má za to, že zaplatil soudní poplatek ve lhůtě uvedené v § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích.

[12] Rozhodnutí soudu ve věcech správního soudnictví nabývá dle § 54 odst. 5 a § 55 odst. 5 s. ř. s. právní moci dnem, kdy bylo doručeno účastníkům. V posuzovaném případě se tak stalo 14. 12. 2010. Tento den tak byl posledním dnem lhůty pro zaplacení soudního poplatku.

[13] Tvrzení stěžovatele, že soudní poplatek zaplatil ve lhůtě uvedené v § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích, pročež měl krajský soud své usnesení o zastavení řízení zrušit, respektive Nejvyšší správní soud by měl stěžovatelově kasační stížnosti vyhovět, nemá oporu v zákonné úpravě a skutkovém stavu. Zákon o soudních poplatcích v uvedeném ustanovení rozlišuje mezi řízeními „ve věcech správního soudnictví“ a „ostatními věcmi“. V nyní posuzovaném případě nemůže být sporu o tom, že přezkum rozhodnutí o uložení pokuty za porušení obecně závazné vyhlášky obce náleží právě do pravomoci soudů ve správním soudnictví. Proto posledním dnem, kdy byl stěžovatel oprávněn právně relevantním způsobem zaplatit soudní poplatek, byl den doručení usnesení o zastavení řízení, tj. 14. 12. 2010. Stěžovatel uhradil soudní poplatek za žalobu až dne 23. 12. 2010, tedy nepochybně až po marném uplynutí lhůty ve smyslu § 9 odst. 1 i odst. 7 zákona o soudních poplatcích. Jelikož v posuzovaném případě nenastaly podmínky pro aplikaci § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích, Nejvyšší správní soud nemohl zrušit napadené usnesení o zastavení řízení.

[14] Nejvyšší správní soud k návrhu stěžovatele na autoremeduru poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2008, čj. 5 Afs 147/2007 - 103, www.nssoud.cz, podle kterého z § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích vyplývá, že pokud účastník řízení zaplatí poplatek ve věcech správního soudnictví dříve, než usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku nabylo právní moci, takové usnesení nenabývá právní moci, ačkoli je řádně doručeno účastníkům řízení. Soud, který usnesení o zastavení řízení vydal, toto usnesení zruší a může pokračovat v řízení. Jiná situace ovšem nastává v případě, kdy soudní poplatek nebyl zaplacen dříve, než usnesení o zastavení řízení nabylo právní moci. V takovém případě pak usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku nabude právní moci doručením účastníkům řízení. Soud, který toto usnesení vydal, již nemůže takové pravomocné usnesení podle uvedeného ustanovení zrušit a pokračovat v řízení, neboť mu v tom brání překážka věci pravomocně rozhodnuté.

[15] Nejvyšší správní soud shledal napadené usnesení krajského soudu zákonným a sám přitom neshledal jiné vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.). Kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl jako nedůvodnou.

[16] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, podle obsahu spisu žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 7. července 2011

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu